

„Zoo niet, bestaan hiervoor dan wel aethische redenen tot het dwingen van „kleinere, gemakkelijker te hanteeren ziekenfondsen in diezelfde richting“?

Waar de tijd tot het stellen van die vraag te kortschoot en een jaar uitstel mij wel wat lang toeschijnt, zou ik er prijs op stellen, haar alsnog in het openbaar beantwoord te zien.

Raalte, 18 Juli 1915.

A. H. J. NORD.

GERECHTELIJKE GENEESKUNDE EN PSYCHIATRIE.

Het adres doorlezende, dat van den kant van eenige patholoog-anatomen in zake gerechtelijk-geneeskundige vraagstukken tot den minister is gericht, treft mij daarin hun meening „wat de psychiatrische deskundigen aangaat schijnt ons de bestaande regeling voldoende“. Daartegenover (men leze op bldz. 687 in het vorige nummer van dit *Tijdschrift*) wordt als een der punten, die het door de deskundigen met laboratoriumtaak gewenschte betreffen, een betere honoreering aangevoerd.

Het zou de voorkeur verdiend hebben, wanneer in dat adres een oordeel over gerechtelijke psychiatrische werkzaamheden achterwege gebleven ware. Het „toeschijnen“ waarvan de drie adressanten spreken, beantwoordt toch geenszins aan de werkelijke verhoudingen. Blijkbaar is hun onbekend, wat aan het departement van justitie zeer grondig bekend is, dat de financieele regeling van het deskundig optreden der psychiaters naar *algemeen* oordeel van dezen, hoogst onvoldoende geacht moet worden.

Ik noem hier slechts een mij bekend voorbeeld van een hoogleeraar, die voor zijn onderzoek als deskundige in hoogste beroep, met inbegrip van bestudeering van het omvangrijke dossier en het maken van het zeer uitgebreide rapport, slechts f 8.50 mocht declareeren, nl. een eerste onderzoek van den delinquent à f 2.50 en 6 verdere onderzoekingen à f 1.—. Het copieeren van het rapport door een loonschrijver had hem zelf eenige guldens meer gekost!

Omtrent de technische regeling van het onderzoek door psychiatrische deskundigen vermeld ik hier slechts, dat die — o. a. door de uiterst gebrekkige gelegenheid tot klinische observatie gedurende enkele oogenblikken van onderzoek in een huis van bewaring — zeer zeker op verre na niet voldoet aan minimum eischen. Ook omtrent de keuze der deskundigen valt evenwel menig woord te zeggen.

Delft, 25 Juli 1915.

J. G. SCHNITZLER.

SUBLIMAATVERGIFTIGING.

Door een welwillend collega werd ik attent gemaakt op een casuïstische mededeeling van mijn ambt- en stadgenoot dr. G. S. MOEREL, in het *Ned. Tijdschrift v. Geneesk.* 1913, II. bldz. 846, omtrent een genezen geval van vergiftiging door 5 gram sublimaat. Tot mijn leedwezen zag ik dit over het hoofd. De groote zeldzaamheid van de genezing in deze omstandigheden verandert er niet door. De rijke Amerikaan, terloops in deze mededeeling vermeld, hield zich aan den regel en stierf na 10 dagen.

Rotterdam, 26 Juli 1915.

A. F. SOER.